

РЕШЕНИЕ

№ 14499

гр. София, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 78 СЪСТАВ, в публично заседа.е на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: ПЕТЪР С. САВЧЕВ

при участието на секретаря РУМЯНА Д. Г.А
като разгледа докладваното от ПЕТЪР С. САВЧЕВ Гражданско дело №
20221110135258 по описа за 2022 година

РЕШИ:

РЕШЕНИЕ

гр.София, 13.12.2022 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II-ро Гражданско отделение, 78 с-в, в открито заседа.е
на тринадесети декември 2022 год. , в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ПЕТЪР САВЧЕВ

при секретаря Румяна Дончева, като разгледа докладваното от съдията гр. дело №
35258/2022 год. , за да се произнесе взе предвид следното :

Предявен е иск с правно основа.е чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Ищецът „, твърди, че на 31.03.2021 г. в гр. Пловдив е реализирано ПТП с участието на МПС марка „БМВ Х3” с рег. № РВ 1404 МТ, управлявано от съответния водач и МПС марка „рено мастер” с рег. № ПВ 1404 МТ - линейка, управлявано от съответния водач. Твърди, че причинител на ПТП е водачът на МПС марка „рено мастер” с рег. № ПВ 1404 МТ – линейка, който при извършване на маневра движение на заден ход без да осигури достатъчно видимост причинява ПТП. Твърди, че МПС марка „БМВ Х3” с рег. № РВ 1404 МТ е бил застрахован имуществено при ищеца със застрахователна полица, валидна към момента на ПТП. Твърди, че при ищеца е образувана, във връзка с ПТП, преписка по щета по която са репарирА. вредите от ПТП, чрез плащане на сумата от 4 789,14 лв. Твърди, че за причинителя на ПТП имало договор срещу гражданска отговорност със застраховател ответника ЗАД „, валиден към момента на ПТП. Твърди, че с покана от 16.07.2021 г. е покА.л ответника, и на основА.е чл. 411 от КЗ, да плати изплатената от ищеца сума в размер на 4 789,14 лв. , увеличен с 15 лв. ликвидационни разходи – общо 4 804,14 лв. , но ответника не заплатил сумата. Ето защо, твърди, че ответника му дължал сумите от 4 804,14 лв. главница и лихва за забава в размер на 300,28 лв. за периода от 16.08.2021 г. – 28.03.2022 г. Твърди, че поискал осъждане на ответника по реда на чл. 410 и сл. от ГПК, като подал заявление за издаване на заповед за изпълнение за присъждане на посочените главница и лихва, но срещу издадената заповед за изпълнение ответникът подал възражение по реда на чл. 414 от ГПК, което попречило заповедта да влезе в сила. Ето защо, предявява настоящия иск, с който моли да бъде признато за установено, че ответника му дължи сумите в размер на 4 804,14 лв. главница и лихва за забава в размер на 300,28 лв. за периода от 16.08.2021 г. – 28.03.2022 г. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът оспорва иска по съображения изложени в отговор на исковата молба. Моли присъждане на деловодни разноски.

Съдът, като взе предвид твърденията на стрА.те и прецени събрА.те доказателства по реда на чл. 12 от ГПК, приема следното от фактическа страна:

На 31.03.2021 г. в гр. Пловдив е реализирано ПТП с участието на МПС марка „БМВ Х3” с рег. № РВ 1404 МТ, управлявано от съответния водач и МПС марка „рено мастер” с рег. № ПВ 1404 МТ - линейка, управлявано от съответния водач. Причинител на ПТП е водачът на МПС марка „рено мастер” с рег. № ПВ 1404 МТ – линейка, който при извършване на маневра движение на заден ход без да осигури достатъчно видимост причинява ПТП. МПС не е било с включен светлинен и звуков сигнал за специален режим на управление. МПС марка „БМВ Х3” с рег. № РВ 1404 МТ е бил застрахован имуществено при ищеца със застрахователна полица, валидна към момента на ПТП. При ищеца е образувана, във връзка с ПТП, преписка по щета по която са репарирА. вредите от ПТП, чрез плащане на сумата от 4 789,14 лв. За причинителя на ПТП е имало договор срещу гражданска отговорност със застраховател ответника, валиден към момента на ПТП. С покана от 16.07.2021 г. ищецът е покА.л ответника, и на основА.е чл. 411 от КЗ, да плати изплатената от ищеца сума в размер

на 4 789,14 лв. , увеличен с 15 лв. ликвидационни разходи – общо 4 804,14 лв. , но ответника не заплатил сумата. Ето защо, ищецът е приел, че ответника му дължи сумите от 4 804,14 лв. главница и лихва за забава в размер на 300,28 лв. за периода от 16.08.2021 г. – 28.03.2022 г. , като е поискал осъждане на ответника по реда на чл. 410 и сл. от ГПК, като подал заявление за издаване на заповед за изпълнение за присъждане на посочените главница и лихва, но срещу издадената заповед за изпълнение ответникът е подал възражение по реда на чл. 414 от ГПК, което попретило заповедта да влезе в сила.

За да приеме горепосочената фактическа обстановка, като доказана по делото, освен приетата по делото САЕ /л.л. №№ 70-76, съдът обсъди и доказателствата, приложени под л.л. №№ 13-36, 100-101 и 103-104 от делото, между които и протоколите за разпит по делегация на водачите на двете МПС – Криворова и Ж..

Видно от приетата по делото САЕ /л.л. №№ 70-76/, вещото лице предлага два размера на вредите – изчислени по средни пазарни цени – 4 799,69 лв. и изчислен по цени на три сервиза на територията на град Пловдив – 4 752,89 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК:

В производството по иска с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, съдът проверява дължимостта на съответното вземане, като преценява материално-правните предпоставки за възникването му. В конкретния случай, съдът следва да прецени предпоставките за възникване на суброгационното право на ищеца по смисъла на чл. 411 от КЗ, както и материално-правните предпоставки за възникване на вземането за обезщетение за забавено плащане на претендираната главница.

По материално правните предпоставки за основателност на претенцията за главницата:

Разпоредбата на чл. 411 от КЗ дава право на репарирания вредите застраховател да възстанови платеното от делинквента или от застрахователя по договор срещу гражданска отговорност, встъпвайки в правата на увредения – фигурата на суброгационната претенция. Предпоставките за основателност на тази претенция са: наличието на валидно имуществено застрахователно правоотношение между застрахователя и увредения, настъпването на застрахователното събитие – увреждане на осигуреното имущество, възстановяване на вредите от застрахователя. В конкретния случай, както се изложи в обстоятелствената част, тези предпоставки се установиха, а именно, че увреденият автомобил „БМВ Х3” с рег. № РВ 1404 МТ е бил застрахован имуществено от ищеца, че е увреден от делинквент, чиято гражданска отговорност е била осигурена от ответника по договор за застраховка ГО, както и че ищеца е изплатил застрахователно обезщетение от 4 789,14 лв.. и че ответника не е платил нищо по суброгационната претенция на ищеца. Следователно, искът в частта за главницата е изцяло основателен за претендираната сума от 7 804,14 лв. , тъй като тази сума

е сбор на сумата от 4 789,14 лв. – платеното от ищеца застрахователно обезщетение и 15 лв. ликвидационни разноси, за които ищецът също може да се суброгира съгласно разпоредбата на чл. 411 от КЗ. При това изчисление съдът взема предвид и обстоятелството, че платеното от ищеца застрахователно обезщетение е равно на предложението на вещото лице за размер на вредите по средни пазарни цени, и следователно, ищецът може да се суброгира изцяло до платеното от него. Съгласно разпоредбата на чл. 411 от КЗ във вр. чл. 400 от КЗ, платилият обезщетението застраховател се суброгира срещу делинквента/застрахователя по договор ГО до размера на платеното обезщетение, но и в рамките на действителната стойност на вредите. Тази правна фигура отразява принципа на застрахователното право – тежестта по поправка на причинените вреди да се понесе от причинителя им или от застрахователя по договор ГО, който срещу възнаграждение /застрахователна премия/ поема риска от деликта. Именно възстановяването на действителната стойност на увреденото имущество, в случая – на МПС, стои в основата на тези правоотношения, подчинени на целта да се възстанови имущественото положение отпреди деликта. Чл. 400 от КЗ дава легално определение на застрахователното понятие „действителна стойност” – тази, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество. Или, когато предмет на делото е възстановяване на вреди на МПС, за определяне на действителната стойност следва да се вземе предвид стойността за възстановяването му в състоянието отпреди увреждането. Съдът приема, че тази стойност е стойността на средните пазарни цени на ремонта, защото тя, съобразявайки широк кръг от икономически фактори, дава именно действителната стойност на увреждането, която в крайна сметка следва да се възстанови от делинквента или застрахователя му в рамките на правоотношенията във връзка със суброгацията по чл. 411 от КЗ. Ето защо, съдът приема, че сумата от 4 799,69 лв. - предложението на САЕ /л.л. №№ 70-76/ за стойност на процесните вреди по средни пазарни цени, е действителната стойност на вредите и във връзка с нея прилага разпоредбата на чл. 411 от КЗ и приема, че иска следва да се уважи изцяло, доколкото ищецът е заплатил по-малко обезщетение.

По възражението на ответника, че застраховА.ят от него автомобил е под специален режим – линейка и за него не следва да се прилагат разпоредбите на ЗДвП относно маневрите, поради което виновен за ПТП бил водачът на другото МПС: съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗДвП моторно превозно средство със специален режим на движение подава едновременно светлинен сигнал с проблясваща синя или червена светлина и специален звуков сигнал, но по делото не се установи линейката да е била в специален режим на управление – точно обратното. Следователно, за линейката не са били в сила привилегировА.те хипотези за допустими маневри по чл. 92, ал. 1 от ЗДвП, според които:

Водачът на моторно превозно средство със специален режим на движение може:

1. да преминава при забраняващ сигнал на светофара или да преминава, без да спира, при наличие на пътен знак, който изисква това, но само след като намали скоростта достатъчно, за да извърши това безопасно;
2. да надвишава разрешената максимална скорост на движение дотолкова, доколкото няма

да застраши нечий живот или имущество;

3. да не се съобразява с организацията на движението, когато това се отнася до посока на движение и завиване в определени направления;

4. да паркира или да престоява независимо от разпоредбите на този закон; през това време той може да подава само светлинни сигнали.

Но дори и линейката да беше в специален режим на движение, то съгласно чл. 92, ал. 2 от ЗДвП разпоредбите на ал. 1 не освобождават водачите на моторни превозни средства със специален режим на движение, както и водачите на съпровождащите от тях автомобили от задължението да управляват по безопасен начин. След като, обаче, линейката не е била в специален режим на движение, то за нея е приложим чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП, според които:

(1) Преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението.

(2) По време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности.

С посочените разпоредби водачът на линейката не се е съобразил и е станал причина за ПТП.

Въз основа на гореизложеното, съдът приема, че иска по чл. 415, ал. 1 от ГПК, в частта за признаване за установено, че ответника дължи сумата от 4 804,14 лв. - главница, следва да се уважи изцяло.

По материално правните предпоставки за основателност на претенцията за забавено плащане на главницата:

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, какъвто е настоящият случай, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, при безсрочни задължения, каквото е процесното, забавата е от поканата. В конкретния случай се установи, че ответника е поканен на 16.07.2021 г. – преди процесната дата. Следователно, искът е установен по своето основа. Ето защо, и на основа чл. 162 от ГПК, съдът приема, че искът е изцяло основателен – за претенцията от 300,28 лв. За да приеме това, съдът взема предвид, както установената по делото главница, така и периода за който се начислява лихвата.

Въз основа на гореизложеното, съдът приема, че иска по чл. 415, ал. 1 от ГПК, в частта за признаване за установено, че ответника дължи сумата от 300,28 лв. – лихва за забава, следва да се уважи изцяло.

На основА.е чл. 78, ал. 1 от ГПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноси в размер на 435,07 лв.

Въз основа на гореизложеното, Софийски районен съд

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО , на основА.е чл. 415, ал. 1 от ГПК, че ответника ЗАД „,, дължи на ищеца „,, следните суми: **4 804,14 лв.** – задължение по суброгационно право във връзка с ПТП от 31.03.2021 г. , **300,28 лв.** – обезщетение за забавено плащане на главницата от 4 804,14 лв. , за периода 16.08.2021 г. – 28.03.2022 г.

Ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение, до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответника ЗАД „,, да заплати на ищеца „,,, на основА.е чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 435,07 лв. – деловодни разноси по настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване от стрА.те, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ :

Съдия при Софийски районен съд: _____